



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **D. V.**, nar. x, bytem x, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604, 326 00 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-67/ZA-ZA06-HA03-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-67/ZA-ZA06-HA03-2012, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna ve výši 10.200,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-67/ZA-ZA06-HA03-2012, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které mimo jiné uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve věci jeho státního občanství a upozornil na kazašský zákon o státním občanství, ze kterého dovozoval, že kazašského státního občanství již pozbyl. Za nedostatečně odůvodněný dále označil závěr žalovaného o neudělení doplňkové ochrany

z důvodu rozporu případného vycestování s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] a uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze vytýká žalobci, že svou situaci neřešil, ale samotným možným rozporem s právem na respektování soukromého a rodinného života podle Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), se nezabýval.

Vedle výše uvedených námitek napadl žalobce ještě závěr o neudělení ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu s ohledem na možnou hrozbu krutého a nelidského zacházení se žalobcem v případě návratu do Kazachstánu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zákon o státním občanství, na který žalobce odkazuje, je mu znám, nicméně byl novelou v roce 2011 zrušen. Dále uvedl, že i kdyby žalobce byl osobou bez státní příslušnosti, bylo by jeho žádost o mezinárodní ochranu stejně nutno posuzovat ve vztahu ke Kazachstánu, který byl zemí jeho posledního trvalého bydliště. Pokud jde o otázku rodinného života žalobce, žalovaný argumentoval, že žalobci nic nebrání realizovat svůj rodinný život v jiné zemi a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která podporuje jeho závěry. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že argumentaci ohledně občanství žalobce měl správní orgán uvést již v napadeném rozhodnutí a dodal, že žalovaný však skutkový stav nezjistil dostatečně. K věci samé pak uvedl, že byla-li přijata novela kazašského zákona o státním občanství v roce 2011, pak na situaci žalobce pravděpodobně nedopadá, jelikož ten žije v ČR od roku 2000 a o občanství tak přišel již v roce 2005.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se věnoval nejdříve výtce žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Pouze pokud by shledal tuto výtku směřující k formální stránce rozhodnutí nedůvodnou, může zkoumat námitky směřující k právnímu posouzení věci samé. *Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005 č. j. 1 Afs 135/2004-77, publikovaného na www.nssoud.cz, srov. č. 787/2006 Sb. NSS).

Žalobce spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu v otázce jeho státního občanství a právě tuto námitku shledal krajský soud jako důvodnou. Žalobce ve své výpovědi před žalovaným upozornil na možnost, že ztratil kazašské státní občanství, avšak žalovaný se v napadeném rozhodnutí odmítl jeho argumentací zabývat, a to s poukazem na ustanovení Ústavy Kazachstánu, podle něhož nesmí být kazašský občan svého občanství zbaven. Žalovaný v této souvislosti zcela opomněl kazašský zákon o státním občanství, který v čl. 21 odst. 4 uvádí (či uváděl), že občanství ztrácí ten, kdo žije 5 let mimo Kazachstán a nepřihlásí se po tuto dobu na příslušném zastupitelském úřadě. Soud má za nepochybné, že toto ustanovení (které, jak plyne z vyjádření žalovaného, bylo žalovanému známo) ztrátu státního občanství umožňuje a žalovaný se jím tak měl v napadeném rozhodnutí zabývat. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval, že toto ustanovení bylo z kazašského zákona

o státním občanství v roce 2011 vypuštěno. Nicméně sama tato okolnost (která navíc měla být zmíněna již v napadeném rozhodnutí) pro závěr o státním občanství žalobce nepostačuje, neboť žalobce žije v ČR již od roku 2000 a nelze tak vyloučit názor žalobce, že jeho občanství zaniklo již v roce 2005, tedy 6 let před přijetím novely, na kterou žalovaný odkazuje. Soud tak konstatuje, že v projednávané věci panují stále významné pochybnosti ohledně státního občanství žalobce a je tak zjevné, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, není dostatečný a vyžaduje zásadní doplnění. Soud dále upozorňuje, že nedostatečně zjištěný skutkový stav má i potenciální dopad na závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Ač soud souhlasí se žalovaným, že i kdyby byl žalobce apatridou, jeho žádost bude nutno posuzovat ve vztahu ke Kazachstánu, přesto je nepochybné, že postavení řádných občanů daného státu a osob bez státní příslušnosti se může lišit, a to i nikoli zanedbatelným způsobem, což by potenciálně mohlo mít vliv na závěry žalovaného minimálně ve vztahu k doplňkové ochraně. Soud tak shrnuje, že žalovaný pochybil, když nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu ke státnímu občanství žalobce a právě tato vada představuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to pokud jde o závěr, že vycestování žalobce by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu], konkrétně s čl. 8 Úmluvy. Žalovaný k této otázce v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce pobýval v ČR legálně do roku 2008, nicméně po této době svou situaci již dále neřešil a snahu o zajištění dalšího pobytu hrubě zanedbal. Ač tvrzením žalovaného lze přisvědčit, přesto nelze přehlédnout, že tato tvrzení nemají žádný vztah k řešené otázce, zda by vycestování žalobce (s ohledem k jeho rodinné situaci) bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR či nikoliv. Ve svém vyjádření k žalobě pak žalovaný poměrně obsáhle argumentuje, proč je vycestování žalobce souladné s Úmluvou, nicméně tato argumentace se měla objevit právě v napadeném rozhodnutí, což se však nestalo a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Soud zdůrazňuje, že nedostatky napadeného rozhodnutí nelze “napravit” ve vyjádření k žalobě, jelikož soudní řízení není pokračováním řízení správního, ale samostaným řízením, ve kterém se přezkoumává zákonnost předchozího správního rozhodnutí. Z tohoto principu pak plyne, že pokud je napadené rozhodnutí nezákonné, je povinností soudu je zrušit, přičemž v soudním řízení není možné tuto nezákonnost napravit. Soud tak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, podle něhož *„[N]edostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.“*

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí představuje natolik závažnou vadu řízení, která bez dalšího musí vést ke zrušení takového rozhodnutí. Totéž platí o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil. Dalšími argumenty žalobce se soud nezabýval, jelikož předpokladem pro jejich posouzení je bezpečné zjištění státní příslušnosti žalobce, což bude muset žalovaný v dalším řízení teprve učinit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nevznikly; žalovaný správní orgán pak neměl ve věci úspěch. Odměnu soudem

ustanovené zástupkyně žalobkyně určil soud ve výši 10.200,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby, a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. srpna 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová